

... τὸν ἔστειψε Βασιλιά τῶν Μοιρολάτρων.

‘Ὁ Βασιλιάς τότε σηκώθηκε, πήρε τὴν κορώνα μέσα ἀπὸ τὸ κουτί καὶ τὴν ἔβαλε στὸ κεφάλι τοῦ γιου του.

— Φόρεσέ την ἐσύ, γιέ μου, εἶπε βαθιὰ συγκινημένος. Σοῦ ἀξίζει μιὰ τέτοια κορώνα, γιατί μὲ τὸν κόπο σου καὶ τὴ δύναμή σου κατόρθωσες νὰ τὴν κερδίσεις. Σ’ ἔκανα ἀπὸ καιρὸ Βασιλιά ἴσο μὲ μένα. Τώρα γέρασα, βαρέθηκα ν’ ἀκούω γιὰ δουλείες, καὶ θέλω νὰ ζήσω ἡσυχα τὰ τελευταῖα μου χρόνια. Πάρε σὺ τὸ στέμμα μαζί μὲ τὰ βάρη του, καὶ κυβέρνα μόνος σου τὸ βασίλειο ποὺ ἀνέστησες μονάχα μὲ τὴ θέλησή σου.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Βασιλιάς συγκάλεσε ὅλο τὸ λαὸ στὸ στρατόπεδο πλάγι στὸν ποταμὸ, κι ἐκεῖ ἀνήγγειλε σὲ ὅλους πῶς παραιτοῦνταν ἀπὸ τὴ διοίκηση τοῦ Κράτους, καὶ πῶς παρέδινε τὸ στέμμα καὶ τὴν κυβέρνησι στὸ γιό του, τὸ Βασιλόπουλο.

Λέγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἔβαλε στὸ κεφάλι τοῦ γιου του τὴν πολυτιμη κορώνα, καὶ τὸν ἔστειψε Βασιλιά τῶν Μοιρολάτρων.

‘Απ’ ὅλα τὰ στήθη βίγηκε μιὰ μεγάλη φωνή :

— Ζήτω ὁ Συνετὸς Β’ ! Ζήτω !

Κ'. ΣΥΝΕΤΟΣ Β'.

ΜΕ ΤΟ ΑΣΗΜΝΙΟ κουτί στὸ χέρι πήδηξε τὸ Βασιλόπουλο στὴν ἄσπρη φοράδα, δῶρο τοῦ ἐξαδέλφου Βασιλιά, καὶ μαζί μὲ τὸν Πολύκαρπο ἀνέβηκε στὸ παλάτι.

Τὸ τραπέζι ἦταν στρωμένο. Μόνο ἐκείνους πιά περιμέναν γιὰ νὰ καθήσουν.

Τὸ Βασιλόπουλο ἔτρεξε στὸν πατέρα του, γονάτισε μπροστά του καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ ἀσημένιο κουτί.

— Πατέρα μου καὶ Βασιλιά μου, εἶπε μὲ συγκίνηση, σοῦ πήρα τὸ στέμμα σου μιὰ μέρα ποὺ τὸ ἔθνος ζητοῦσε ἀπ’ ὅλους μας θυσίες. Σήμερα τὸ ἔθνος σηκώνει κεφάλι, ἔγινε δυνατὸ, καὶ μὲ τὴ δύναμή του ἐπιβάλλει σεβασμὸ στοὺς ἐχθρούς. Πάρε πίσω τὸ στέμμα σου, Βασιλιά μου καὶ πατέρα μου, τὸ ἔθνος σοῦ τὸ χαρίζει.

‘Ὁ Βασιλιάς σήκωσε τὸ σκέπασμα, καί, βλέποντας τὴ θαυμασία κορώνα μὲ τὰ πολυτιμὰ της πετράδια, ἔμεινε ἀκίνητος, μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό.

— Τί εἶναι αὐτό ; Ποῦ τὸ βρήκες ; ρώτησε στὸ τέλος.

— Εἶναι τὸ δῶρο τοῦ ἐξαδέλφου Βασιλιά, ποὺ ζητᾶ τὴ φιλία μας καὶ θέλει τὴ συμμαχία μας, ἀποκρίθηκε τὸ Βασιλόπουλο.